

20 момци конници. Щомъ стъпихме въ раззеленѣлата се гора, дружината се провикна и запѣ.

Нощта бѣше една отъ най-хубавитѣ. Тихъ вѣтрецъ полѣхваше отъ къмъ сръдногорскитѣ поляни. А хитриятъ косъ, свирѣше като хайдутинъ изъ тъмнитѣ усой.

За Оборище се оптиваше само презъ една-две хайдушки пжтеки.

Щомъ се отбихме отъ голѣмия пжтъ и нагазихме въ гората, чу се гласъ. Човѣкъ се не виждаше. Гласътъ питаше:

— Кой живѣе?

Ние отговорихме:

— Живѣе България!

Изведнажъ изкочиха 20—30 въоржжени момци и извикаха:

— Да живѣе България!

Сжщото се случи и съ останалитѣ две стражи.

Колкото повече потъвахме въ усойтѣ, толкова гората ставаше по-гжста и пжтеката по-тѣсна. Язденето ставаше невъзможно. Гората бѣше гжста, па имаше и доста паднали дървета по земята.

Следъ малко, съгледяхме свѣтлина презъ листата на дърветата. Мнозина помислиха, че сме вече стигнали, но водачитѣ ни казаха, че има още около половинъ часъ да вървимъ. А свѣтлината, която гледяхме, идѣше отъ фенеритѣ, окачени по дърветата, за да ни показватъ пжтя.

Ние се провирахме измежду гжститѣ шумки, които ни шибаха по лицата и горѣхме отъ любопитство да стигнемъ по-скоро това чудно Оборище.

— Ето Оборище! Тамъ долу, гдето свѣтятъ огньоветѣ, — каза единъ отъ водачитѣ ни.

Предъ насъ блесна чудна картина. Посрѣдъ гжстата шума на високитѣ букови дървета, между две високи бърда, долу низко въ тъмнината, свѣтѣше голѣмо огнено кълбо, сякашъ земята горѣше.

Колкото по-близо се доближавахме до свѣтлото кълбо, толкова то ни се виждаше по-голѣмо и по-величествено.

Доближихме. Оборище се изправи предъ насъ въ всичкото си величие, освѣтено отъ много огнове и фенери закачени по дърветата.

Депутатитѣ почнаха да се нареждатъ, за да ни посрещнатъ. Бенковски даде заповѣдъ на своята дружина да трѣгне въ редъ: двама по двама. Попъ Груйо извади бързо патрахила си, постѣкми жълтоглавитѣ си пищови и съ кръста въ ржка, смахмузи коня.

Дружината запѣ бунтовенъ маршъ.

Щомъ стъпихме въ Оборище грѣмна оглушително „да живѣе!“ и разтърси гората. Грѣмнаха и нѣколко пушки... Ние преминахме между два реда депутати, съ голи ножове въ ржце...

Тукъ бѣха апостолитѣ Георги Бенковски и Панайотъ Воловъ. Бѣше пристигналъ и единъ отъ сливенскитѣ апостоли, Георги Икономовъ. Следъ апостолитѣ идѣха депутатитѣ отъ около шестдесетъ села на четвъртия революционенъ окръгъ.

Но имаше два пжти повече други лица: куриери, водачи, стража, готвачи и любопитни. Споредъ моитѣ пресмѣтания тукъ имаше отъ 300 до 500 души.